

บทที่ 9 หนี้สิน (Loan)

ในบทนี้จะกล่าวแหล่งรายได้ที่สำคัญอีกแหล่งของรัฐบาลท้องถิ่น ซึ่งมีการสนับสนุนและคัดค้านกันอย่างกว้างขวาง ในบทนี้จะกล่าวการก่อหนี้ของรัฐบาลท้องถิ่นมักจะมีวัตถุประสงค์การก่อหนี้ (Loan) ของแต่ต่างๆกันไป, วิธีการก่อหนี้ และในการก่อหนี้สำหรับข้อคัดค้านและโดยแบ่งกันมากของนักเพرمยศศาสตร์กี คือ

1. ปัญหาความยุติธรรมเนื่องจากการที่รัฐบาลก่อหนี้เพื่อนำเงินมาใช้จ่ายลงทุนที่มีระยะเวลานานาแทนการเก็บภาษีจะเป็นการผลักภาระภาษีให้แก่คนรุ่นหลังในขณะที่คนรุ่นปัจจุบันได้รับผลประโยชน์
2. ปัญหานาคที่เหมาะสมสมของรัฐบาลท้องถิ่นและหนี้สิน
- 3 ปัญหาที่เกี่ยวความเป็นไปได้ที่ค่าใช้จ่ายของรัฐบาลท้องถิ่นจะได้รับการจุนเจือโดยหนี้สินจะกล่าวในต่อไป

9.1 การก่อหนี้ของรัฐบาลท้องถิ่น

โดยทั่วไปในการก่อหนี้ของรัฐบาลท้องถิ่นมีหลักการที่สำคัญในการก่อหนี้อยู่ 2 ข้อ คือ

1. รายจ่ายประจำในการดำเนินงาน เช่น เงินเดือน ค่าจ้าง ฯลฯ รัฐบาลท้องถิ่นจะใช้เงินที่ได้จากภาษีและค่าน้ำรุ่งมาใช้จ่ายจะไม่ก่อหนี้มาใช้จ่าย
2. สำหรับค่าใช้จ่ายทุน (Capital) ในโครงการต่างๆ หากรัฐบาลท้องถิ่นไม่มีเงินจึงจะก่อหนี้มาเพื่อใช้จ่าย

9.1.1 วัตถุประสงค์การก่อหนี้

รัฐบาลท้องถิ่นมีวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้ 3 ประการด้วยกันคือ

1. เพื่อนำเงินมาจุนเจือทุน(capital)ในโครงการต่างๆ เช่น โรงเรียน ถนน น้ำประปา การกำจัดขยะ ฯลฯ

2. เพื่อนำมาสนับสนุนการลงทุนของภาคเอกชน

3. เพื่อนำมาใช้เป็นเงินหมุนเวียนของรัฐบาลในระบบสันหรือใช้จ่ายในโครงการพิเศษ เนื่องจากการเก็บภาษีของรัฐบาลกระทำปะครึ่งชั่วปักษ์ลดลง แล้วรัฐบาลสามารถประมาณการรายได้ที่ค่อนแ่นอนเพียงแต่รอเวลาชำระภาษีเท่านั้น ดังนั้นรัฐบาลท้องถิ่นอาจจะก่อหนี้เพื่อนำมาใช้จ่ายก่อนได้ (แม้ว่าจะขัดกับหลักการที่สำคัญในการก่อหนี้แต่ก็อุนโน้มให้ปฏิบัติได้ เพราะไม่ก่อให้เกิดความเสียหาย แต่ถ้าไม่กระทำการจะก่อให้เกิดความเสียหายได้)

9.1.2 วิธีการก่อหนี้ของรัฐบาลท้องถิ่น

วิธีการก่อหนี้ของรัฐบาลท้องถิ่นจะทำการออกพันธบัตร(Bond)จำหน่ายแก่ประชาชน ซึ่งจะคล้ายคลึงกับการก่อหนี้ของรัฐบาลกลาง พันธบัตรที่ออกจำหน่ายมักมีอายุมากกว่า 1 ปีขึ้นไป รูปแบบพันธบัตรที่รัฐบาลท้องถิ่นจำหน่ายมี 2 รูปแบบ คือ

1. General obligation bond เป็นพันธบัตรที่ผู้ถือจะได้รับดอกเบี้ยและเงินคืนคืนอย่างแน่นอน โดยรัฐบาลท้องถิ่นจะต้องหารายได้จากแหล่งต่างๆ มาจ่ายดอกเบี้ยและเงินคืนให้กับผู้ถือ หากรัฐบาลท้องถิ่นไม่สามารถชำระหนี้คืนได้ผู้ถือสามารถฟ้องร้องค่าเสียหายให้ทำการชดเชยภัยทางค่าเดือนนำเงินมาชำระหนี้ให้ผู้ถือได้

2. Revenue หรือ Non-guaranteed bond เป็นพันธบัตรที่ผู้ถือมีความเสี่ยงสูง เพราะถ้ารัฐบาลท้องถิ่นเกิดมีรายได้ประจำไม่พอจ่ายดอกเบี้ยหรือเงินคืน ผู้ถืออาจจะขาดทุน ดังนั้นผู้ถือจะเสี่ยงมากกว่าพันธบัตรแบบแรก เช่น รัฐบาลท้องถิ่นต้องการสร้างสะพานเพื่อให้รถแล่นผ่านและเก็บเงินค่าผ่านทาง รัฐบาลท้องถิ่นก็จะออกพันธบัตรจำหน่ายแก่ผู้ต้องการลงทุน เมื่อรัฐบาลสร้างสะพานเสร็จแล้วก็จะเก็บเงินค่าผ่านทางและนำเงินมาชำระค่าดอกเบี้ยและเงินคืนคืน หากการเก็บเงินไม่เป็นไปตามที่คาดการณ์รัฐบาลก็จะจ่ายเงินให้แก่ผู้ถือพันธบัตรน้อยลงจะทำให้ผู้ถือพันธบัตรขาดทุน และถ้ารัฐบาลเก็บเงินได้ตามเป้าหมายผู้ถือก็จะได้เงินคืนและดอกเบี้ยตามที่กำหนด บางครั้งเราอาจเรียกพันธบัตร

ชนิดนี้ว่า Private-purpose bond เพราะรัฐบาลท้องถิ่นอาจจะออกพันธบัตรเพื่อสนับสนุนการลงทุนของเอกชน

9.1.3 การก่อหนี้ของรัฐบาลท้องถิ่นไทย

ในการก่อหนี้ของรัฐบาลท้องถิ่นไทยจะถูกความคุณโดยกองราชการส่วนท้องถิ่น监督管理หาดไทย ตามกฎหมาย แต่ในทางปฏิบัติมักไม่อนุญาตให้ก่อหนี้ ดังนั้นรัฐบาลท้องถิ่นส่วนใหญ่ (เทศบาล) จะถูกขึ้นจากเงินจากสันนิบาตเทศบาล แต่ก็ไม่เพียงพอ กับความต้องการเพื่อเจ้าหน้าที่ให้กู้ยืมได้มีจำกัด มีเทศบาลบางแห่งสามารถกู้เงินจากธนาคารพาณิชย์ได้

9.2 ข้อโต้แย้งกับการก่อหนี้ของรัฐบาลท้องถิ่น

ข้อโต้แย้งกันของนักเศรษฐศาสตร์ที่พบกันมาก 2 ประการ (King, 1984. pp. 270-272) คือ

1. ปัญหาความยุติธรรมเนื่องจากการที่รัฐบาลก่อหนี้เพื่อนำเงินมาใช้จ่ายลงทุนที่มีระยะเวลาแน่นการเก็บภาษีจะเป็นการผลักภาระภาษีให้แก่คนรุ่นหลังในขณะที่คนรุ่นปัจจุบันได้รับผลประโยชน์
2. ปัญหานาคที่หมายรวมของรัฐบาลท้องถิ่นและหนี้สิน

ในการ โต้แย้งกันมีข้อสมบูรณ์ 3 ข้อคือ

1. สมบูรณ์ว่าการเก็บภาษีของรัฐบาลท้องถิ่นจะไม่มีการส่งออกภาษี (Tax export) เกิดขึ้น
2. สมบูรณ์ว่าผู้โดยสารเสียทั่วไปและผู้โดยสารเสียค่ากึ่งกลางจะเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนมากกว่าผู้อื่น ดังนั้นพังค์ชั่นสวัสดิการของเขายังไม่รวมเอาสวัสดิการของประชาชนคนอื่นมาไว้ด้วย ยกเว้นครอบครัวของเขายังถ้ามีการเห็นแก่ประโยชน์ของผู้อื่นถูกแสดงออกมา จะเห็นว่าผู้โดยสารเสียจะถอนอธิบายเลิกน้อยที่จะแสวงหาผลประโยชน์ ณ ค่าใช้จ่ายของคนรุ่นใหม่หรือผู้อพยพที่จะเข้ามายังพื้นที่ของเขายังอนาคต

3. สมมุติว่าไม่มีเงินเพื่อเกิดขึ้น เงินเพื่อที่เป็นอยู่และมีความเป็นไปได้ว่าจะคงอยู่ตลอดช่วงอายุของทรัพย์สินและหนี้สินของรัฐบาลห้องถินจะไม่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของกฎหมายที่ตั้งไว้นี้ อย่างไรก็ตามก็ทำให้กฎหมายที่หากในการปฏิบัติเลิกน้อย สิ่งที่เป็นไปได้อันหนึ่งคือรัฐบาลระดับห้องถินออกพันธบัตรซึ่งมูลค่าจะเพิ่มขึ้นด้วยราคามิเพิ่มและอัตราดอกเบี้ยคงที่ ในสถานการณ์นี้ จำนวนพันธบัตรที่จะจ่ายคืนในแต่ละปีไม่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงราคา สมมุติว่าไม่มีเงินเพื่อ และการการชำระหนี้ในแต่ละปีไม่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงราคา นอกจากนั้นการที่แท้จริงของการจ่ายดอกเบี้ยของหนี้จะไม่ขึ้น การเปลี่ยนแปลงของ ราคา

9.2.1 ข้อโต้แย้งเกี่ยวกับการจุนเจือห้องถินและความผิดธรรมที่เกี่ยวกับเวลา

ในกรณีที่นำไปเมื่อรัฐบาลจ่ายเงินในปัจจุบัน ผลได้จากการจ่ายเงินถูกจำกัดโดยเวลา เมื่อเงินถูกจ่ายจากบัญชีทุนและทรัพย์สินที่ได้มาจากการได้ที่ถูกคาดหวังว่าจะได้มาในแต่ละปี หนึ่งอันว่ามีการกระจายการจุนเจือให้แก่ มูลค่าผลผลิตประสบผลสำเร็จ ถ้าคนรุ่นใหม่พนักงานการชำระหนี้ซึ่งหมายถึงรายจ่ายที่จะจ่ายชำระหนี้และถ้าคนรุ่นปัจจุบัน และคนรุ่นใหม่ปั่นส่วนภาระค่าใช้จ่ายที่จ่าย ในที่นี้จะพิจารณาดูอย่างไรในการที่รายได้เปลี่ยนแปลงไปตามเงื่อนไข

ในการวิเคราะห์ข้อโต้แย้งในตอนนี้จะเกี่ยวข้องกับรัฐบาลกลางและจะพิจารณา ถึงสถานการณ์เป็นอันดับแรก จากนั้นจะกล่าวถึงการพิจารณาอะไรที่แก้ไขการวิเคราะห์ ที่ต้องการในเนื้อหาของรัฐบาลห้องถิน ข้อแตกต่างอันหนึ่งระหว่างรัฐบาลกลางกับรัฐบาลห้องถินคืออนนโยบายของประมาณในอดีตที่เป็นเหตุให้มีการอพยพเข้าหรือออกจากสืบ ที่ เพื่อให้ข้อโต้แย้งวิเคราะห์ได้ง่ายขึ้น จึงมีข้อสมมุติดังนี้

1. สมมุติว่านโยบายรัฐบาลกลางจะไม่ทำให้เกิดการอพยพของประชาชน
2. สมมุติว่ารัฐบาลกลางเมืองน้ำยี่ที่จะกำหนดอุปสงค์มวลรวมคงที่ ณ ระดับที่เชื่อ ว่าเหมาะสมสำหรับนโยบายสังคม ถ้ารัฐบาลคิดว่าการเพิ่มค่าใช้จ่ายในสินค้าและ บริการไม่ว่าในบัญชีเงินหมุนเวียนหรือบัญชีทุน โดยตัวรายการอื่นๆในค่าใช้จ่ายอื่นๆลง

ดังนั้นต้นทุนที่เพิ่มขึ้นกันทีของค่าใช้จ่ายของรัฐบาลประชาชนจะรับไปเต็มที่ในเวลานี้ Musgrave and Musgrave (1976. pp 605) ได้แสดงให้เห็นว่าผลกระทบแตกต่างกันขึ้นกับว่า การดึงทรัพยากรดึงจากกระบวนการบริโภคหรือการลงทุน ถ้าผลการดึงทรัพยากรทำให้ลดการบริโภค ดังนั้นต้นทุนก็ตกกับประชาชนในขณะนี้ ถ้าดึงทรัพยากรจากการลงทุนประชาชนจะไม่ต้องเสียสละและต้นทุนที่แท้จริงในกรณีคือ Capital stock ซึ่งน้อยกว่าต้นทุนในกรณีแรกและมาตรฐานการคงเชิงพื้นที่ต่ำลงในอนาคต ดังนั้นเพื่อความยุติธรรมระหว่างคนสองรุ่นที่แน่นอนโดยการจุนเงินค่าใช้จ่ายโดยลดการบริโภคและค่าใช้จ่ายทุนถูกจุน เจ้อโดยการลดการลงทุนลง จากความคิดนี้ โครงการลงทุนของรัฐบาลจะถูกจุนเจ้อโดยการลดการลงทุนในโครงการอื่นที่สำคัญน้อยกว่า ในช่วงกรณีนี้ถ้ายกับกรณีที่รัฐบาลต้องการเพิ่มอุปสงค์มวลรวมโดยเพิ่มค่าใช้จ่าย และไม่มีต้นทุนไม่ว่าจะเป็นประชาชนในปัจจุบันและในอนาคตในรายการที่ลดการบริโภคหรือการลงทุน แต่จะมีต้นทุนค่าเสียโอกาสในการที่เพิ่มการบริโภคหรือการลงทุน ซึ่งรัฐบาลถูกจัดจะปล่อยให้เกิด ซึ่งไม่คิดว่าจะเพิ่มอุปสงค์โดยการเพิ่มในค่าใช้จ่าย

ในการพิจารณาความเสมอภาคระหว่างคนสองรุ่น สรุปได้ว่าการเพิ่มในค่าใช้จ่ายปัจจุบันของรัฐบาลจะเป็นการชดเชยโดยการเพิ่มขึ้นมากเกินไปในการบริโภคและการเพิ่มขึ้นในค่าใช้จ่ายในทุนของรัฐบาลจะชดเชยโดยการเพิ่มขึ้นอย่างมากในการลงทุนของเอกชน ภาระที่แท้จริงของการเพิ่มขึ้นในค่าใช้จ่ายของรัฐบาลจะกระจายไปในระหว่างคนรุ่นปัจจุบันและคนรุ่นใหม่ในสัดส่วนที่เข้มกับการจุนเงิน Musgrave and Musgrave (1976. pp.605) กล่าวว่า แนวโน้มการจุนเงินโดยภายในประเทศคือลดลงการบริโภค (แม้ว่ามีผลกระทบบางส่วนต่ออัตราดอกเบี้ยและการลงทุน) และแสดงให้เห็นความหมายสมออย่างกว้าง สำหรับการจุนเงินโดยค่าใช้จ่ายของรัฐบาล ในทางตรงข้ามการถือหุ้นของรัฐบาลจะลดลงทุน (แม้ว่าการออมจะเพิ่มขึ้นเมื่ออัตราดอกเบี้ยเพิ่มขึ้นดังนั้นจะมีผลต่อการบริโภค) และแสดงให้เห็นว่าหมายความกับการจุนเงื่อนของค่าใช้จ่ายในทุนของรัฐบาล สำหรับการเก็บค่าบำรุง (Charges) จะลดการบริโภคลง (ของสินค้าอื่นๆ) ซึ่งมีผลเหมือนกับผลการเก็บภาษีและหมายความกับการจุนเงื่อนของค่าใช้จ่ายปัจจุบันของรัฐบาล ถ้ารัฐบาลจุนเงินโดยการถือหุ้นจากต่างประเทศ ซึ่งในกรณีหมายถึงการถือหุ้นจากต่างประเทศจะไม่ใช่เหตุผลที่ลด

ลงในค่าใช้จ่ายอื่นๆ แต่ผลจะเป็นภาระในคนรุ่นใหม่ในอนาคตที่จะต้องจ่ายหนี้สินคืน และดังนั้นการเหมาะสมสำหรับการการจุนเงื่อนค่าใช้จ่ายทุนของรัฐบาลเท่านั้น Musgrave (1959. pp. 574) ได้แสดงให้เห็นว่าถ้ารัฐบาลต้องการคงอุปสงค์มวลรวมไว้ เป็นไปได้ว่า จำเป็นต้องใช้การกู้ยืมภายนอกประเทศมาจุนเงื่อนค่าใช้จ่ายทุน โดยการจำกัดทรัพยากรของภาคเอกชนและเพื่อว่าอาจจะจำเป็นต้องขึ้นภาษีหรือค่าบำรุงให้มากกว่าการเพิ่มขึ้นในค่าใช้จ่าย เพราะว่าการเพิ่มขึ้นในภาษีหรือค่าบำรุงจะทำให้การออมลดลงและการบริโภคบางส่วน กรณีนี้อาจจะไม่ใช้การกู้ยืมจากภายนอก

สำหรับรัฐบาลท้องถิ่นจะมีสถานการณ์ที่แตกต่างจากรัฐบาลกลางคือ

1. รัฐบาลท้องถิ่นจะหารายได้มาจุนเงื่อนจาก 3 แหล่ง คือ ภาษี ค่าบำรุงและการกู้ยืม เงินจากภายนอก สำหรับการกู้ยืมภาษีในท้องถิ่นไม่เหมาะสมเพราะสารานุรักษ์ต่างมักถูกถือโดยประชาชนต่างท้องถิ่น

2. รัฐบาลท้องถิ่นไม่ต้องรับผิดชอบในการบริหารอุปสงค์มวลรวม รัฐบาลท้องถิ่น จะขึ้นภาษี ค่าบำรุงและก่อหนี้เมื่อเงินไม่เพียงพอ กับรายจ่ายที่เพิ่มขึ้น ดังนั้นในอนาคตรัฐบาลกลางจะเข้ามายัดการอุปสงค์มวลรวมเพื่อลดค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นของรัฐบาลท้องถิ่น ทราบได้ที่ความเสมօភาจะห่วงคนรุ่นปัจจุบันกับคนรุ่นใหม่ซึ่งเกี่ยวข้องกัน Musgrave and Musgrave (1976. pp 606-607) ได้กล่าวว่า ในกรณีรัฐบาลกลางก่อหนี้โดยกู้ยืมจากภาษีในประเทศภาระภาษีจะตกกับคนรุ่นปัจจุบัน ในขณะที่ภาระของหนี้สินที่รัฐบาลกู้ยืมจากภายนอกจะกระจายระหว่างคนรุ่นปัจจุบันและคนรุ่นใหม่ ดังนั้นภาษีหรือค่าบำรุงจะถูกใช้ในการจุนเงื่อนค่าใช้จ่ายหมุนเวียนและหนี้สินจะใช้จุนเงื่อนค่าใช้จ่ายทุน เพราะว่าการจ่ายคืนหนี้สินจะกระจายต่อความอยุ่ของทรัพย์สินนั้นๆที่เกี่ยวข้อง

อย่างไรก็ตาม ได้มีการคัดค้านความคิดเห็นที่ว่า รัฐบาลท้องถิ่นควรใช้การก่อหนี้สิน เพื่อนำไปใช้จ่ายดำเนินการในปัจจุบันถ้าคอกเบี้ยและต้นทุนในการจ่ายคืนของหนี้สินถูกเก็บจากภาษีทรัพย์สินจากท้องถิ่นแต่เพียงอย่างเดียว ในกรณีนี้ภาระภาษีทรัพย์สินที่จะเก็บเพิ่มในอนาคตในท้องถิ่นจะลดอุปสงค์ที่อยู่อาศัยของประชาชนในท้องถิ่นลงและมูลค่า

ทรัพย์สินจะลดลงด้วย ผลก็คือประชาชนในปัจจุบันจะรับภาระของค่าใช้จ่ายจากการที่มูลค่าทรัพย์สินที่ลดลง ปกติมูลค่าทรัพย์สินจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆอย่างสม่ำเสมอเมื่อเทียบกับการหดแทนหนี้สิน เพื่อว่าประชาชนในอนาคตจะได้รับส่วนเพิ่มของทรัพย์สินทดแทนภาษี ทรัพย์สินที่เก็บเพิ่มขึ้นนั้น ปัญหาหนึ่งในกรณีจะเกิดกับการเช่าทรัพย์สิน เพราะว่าผลได้ที่เกิดจากการอุดหนุนค่าใช้จ่ายของรัฐบาลท้องถิ่น โดยการก่อหนี้อาจจะเพิ่มผู้เช่ามากขึ้น ขณะที่ค่านหุ้นที่อยู่ในรูปการลดลงของมูลค่าทรัพย์สินจะเพิ่มเจ้าของที่ดิน ในตอนแรก เจ้าของที่ดินสามารถหาทางลดเชยมูลค่าทรัพย์สินที่ลดลง โดยการเพิ่มค่าเช่าในปีที่มีการนำหนี้สินมาอุดหนุนค่าใช้จ่ายของรัฐบาลท้องถิ่นในปีนั้นๆ แต่ในทางปฏิบัติการตัดสินใจดำเนินการนำหนี้สินมาอุดหนุนค่าใช้จ่ายและค่าใช้จ่ายอาจจะเพิ่มขึ้นโดยตัวของมันเอง ขณะที่การเช่าบ้านยังไม่หมดสัญญาทำให้ขึ้นค่าเช่าไม่ได้

9.2.2 ผลกระทบของการอพยพกับความยุติธรรมที่เกี่ยวกับเวลาระหว่างกัน

จากผลการศึกษาของ Daly,G. C. (1969. หน้า 46-48) ได้คัดลักษณะการวิเคราะห์ที่สมมุติว่าประชาชนไม่สามารถอพยพเข้าออกจากรัฐที่ได้ Daly ได้สมมุติว่าประชาชนสามารถอพยพได้โดยข้ายานี้ระหว่างพื้นที่ได้และเป็นเจ้าของทรัพย์สิน (ประชาชนที่ห้ามคืนเจ้าของทรัพย์สินเช่าที่มีอยู่ไม่มีผลต่อภาระภาษีที่จัดเก็บในคนแต่ละรุ่น เพราะว่า มูลค่าทรัพย์สินจะลดลงถ้าค่าใช้จ่ายปัจจุบันของรัฐบาลถูกอุดหนุนโดยหนี้สินและมูลค่าทรัพย์สินเพิ่มขึ้น ถ้าค่าใช้จ่ายปัจจุบันถูกอุดหนุนโดยภาระหรือค่าบำรุง อย่างไรก็ตาม ปัญหาสามารถเพิ่มมากขึ้น โดยการอพยพระหว่างท้องถิ่นที่มีการใช้จ่ายและบริการที่แตกต่างกัน ในกรณีนี้ Daly กล่าวว่าในท้องถิ่นที่มีทั้งการขึ้นภาษีหรือค่าบำรุงและการก่อหนี้เพื่อนำเงินไปใช้จ่ายจะมีผลเช่นเดียวกันและทั้งสองวิธีจะตกกับประชาชนที่อาศัยอยู่ตั้งแต่ครั้งแรก เพราะว่าประชาชนในท้องถิ่นจะต้องรับผิดชอบค่าวิกาษหนี้สินที่จะนำไปจ่ายค่าบริการของรัฐบาลและการจ่ายหนี้คืน อย่างไรก็ตามภาษี (ไม่สามารถส่งออกได้) ก็ถูกใช้ในกรณีนี้จะกระตุ้นการอพยพออกและนำไปสู่การลดมูลค่าทรัพย์สินในพื้นที่โดยมูลค่าคิดลดของภาษีหนี้สินที่จะเก็บในอนาคตในพื้นที่นั้น หมายความว่าขณะที่ภาระภาษีจากภาษีหรือค่าบำรุงตกอยู่ที่ประชาชนดังเดิมในรูปของการลดลงของการบริโภคและ

การออม ส่วนภาระจากหนี้สินจะตกแก่ประชาชนดังเดิมในรูปของกำรลดลงในมูลค่าทรัพย์ ดังนั้นทั้งสองวิธีการอุดหนุนสามารถใช้อุดหนุนค่าใช้จ่ายปัจจุบันโดยไม่ทำให้เกิดความไม่เสมอภาคขึ้น

อย่างไรก็ตาม Daly กล่าวว่าทั้งสองวิธีสามารถถูกใช้อย่างเพียงพอใจสำหรับค่าใช้จ่ายทุน (Capital) ขณะที่ประชาชนที่อาศัยอยู่ดังเดิมจะรับผลกระทบต้นทุนเดิมที่ไม่ว่าจะใช้เงินอุดหนุนจากแหล่งใด เขาจะได้รับผลได้ในรูปของการเพิ่มขึ้นในมูลค่าทรัพย์สินที่เท่ากันกับมูลค่าคิดลดของผลได้ที่คาดว่าจะได้รับในอนาคตในโครงการที่เกี่ยวข้อง พิจารณาส่วนเพิ่มน่วยสุดท้ายของโครงการซึ่งผลได้ในอนาคตที่สามารถแต่ละคนในครัวเรือนจะได้รับในจำนวนที่เท่ากับต้นทุน สมมุติว่า 1. โครงการได้เงินอุดหนุนจากเงินกู้ซึ่งการจ่ายคืนจะกระชาวยอกไปตลอดอายุโครงการ ในกรณีนี้ผลได้ที่คาดว่าจะได้รับจากโครงการจะมีแนวโน้มทำให้ทรัพย์สินของครัวเรือนเพิ่มขึ้นในจำนวนที่เท่ากับภาษีหนี้ที่จะเก็บเหมือนกับโครงการที่อุดหนุนโดยการกู้เงิน ผลได้จะมีแนวโน้มลดลง ดังนั้นมูลค่าทรัพย์สินไม่เปลี่ยนและผลได้ที่คุณแต่รุนได้รับจากโครงการที่มีส่วนในต้นทุนโดยการเก็บภาษีสมมุติว่าโครงการถูกอุดหนุนโดยภาษีหรือค่าบำรุง ในกรณีนี้ผลได้ที่คาดว่าจะได้ในอนาคตจากโครงการจะเพิ่มขึ้นในทรัพย์สินของแต่ละครัวเรือนและจำนวนเท่าภาษีหรือค่าบำรุงที่จ่าย มูลค่าของทรัพย์สินจะลดลงในเวลาต่อมาและดังนั้นภาระที่เกิดจากการอุดหนุนโครงการจะถูกแบ่งปันไปให้คนแต่ละรุนเพราคนแต่ละรุนทำให้ทุนลดลง (Capital loss) ในทรัพย์สิน

Oates (1972, pp.157) ได้เขียนว่าข้อสมมุติของ Daly ทำให้มีการอพยพประชาชนระหว่างพื้นที่ที่มีภาระภาษีแตกต่างกัน ซึ่งกลไกเป็นความแตกต่างในทรัพย์สิน ถ้าการอพยพมีต้นทุนสูงมากดังนั้นมูลค่าทรัพย์สินจะไม่เพิ่มขึ้นเพราผลได้จากโครงการ ดังนั้นถ้าโครงการได้รับอุดหนุนโดยเก็บภาษีหรือค่าบำรุงภาระทั้งหมดจะตกกับประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ดังเดิม โดยการเบริบเทียนภาษีสินทรัพย์สินในอนาคตที่เป็นผลจากการอุดหนุนค่าใช้จ่ายหรือโครงการโดยการกู้เงินจะไม่ทำให้เกิดการอพยพออกไปจากพื้นที่ และอาจไม่นำไปสู่การลดลงของมูลค่าทรัพย์สิน ถ้าค่าใช้จ่ายปัจจุบันที่ถูกอุดหนุนโดยเงิน

กู้จะไม่เกิดภาระหนี้กับประชาชนในขณะนั้นและจะเกิดกรณีเมื่อรัฐบาลใช้ภาษีทรัพย์สินท้องถิ่นแต่เพียงอย่างเดียวในการหาเงินมาใช้จ่ายในกรีกภาษีทรัพย์สินในอนาคตเป็นผลจากการใช้เงินกู้ไปอุดหนุนค่าใช้จ่ายปัจจุบันจะลดความต้องการที่อยู่อาศัยและลดลงในมูลค่าทรัพย์สินถึงแม้ว่าไม่มีการอพยพออกจากพื้นที่

ในความเป็นจริงการอพยพจะมีต้นทุนสูง จะเหมือนกรณีความยุติธรรมสำหรับการใช้ภาษีหรือค่าบำรุงเพื่ออุดหนุนค่าใช้จ่ายปัจจุบันและสำหรับการใช้การกู้เงินจากภายนอกมาอุดหนุนการใช้จ่ายทุนของรัฐบาล ยิ่งกว่านั้นจำนวนหนี้ที่กู้เข้ามาสำหรับโครงการใดๆจะจ่ายคืนหมดในช่วงอัญเชงโครงการ ดังนั้นภาระของการบริการและการจ่ายคืนของเงินกู้ถูกแบ่งปันระหว่างผลได้จากการในรูปแบบที่ไม่มีการปรับปรุงทุนในมูลค่าของทรัพย์สิน ตรงข้ามการจ่ายหนี้สินจะเป็นการจ่ายคืนในสัดส่วนของดอกเบี้ยทั้งหมดและการจ่ายค่าบำรุงในหนึ่งปีเท่ากับสัดส่วนของผลได้รวมที่ได้รับในระหว่างปีนั้น ข้อสมมุติอื่นๆของ Daly คือ ประชาชนทั้งหมดเป็นเจ้าของ ทรัพย์สินเช่าที่มีอยู่ไม่มีผลต่อภาระภาษีที่จัดเก็บในคนแต่ละรุ่น เพราะว่ามูลค่าทรัพย์สินจะลดลงถ้าค่าใช้จ่ายปัจจุบันของรัฐบาลถูกอุดหนุนโดยหนี้สินและมูลค่าทรัพย์สินเพิ่มขึ้นถ้าค่าใช้จ่ายปัจจุบันถูกอุดหนุนโดยภาษีหรือค่าบำรุง อย่างไรก็ตามปัญหาสามารถเพิ่มมากขึ้น ด้วยอย่างเช่น ภาษีของรัฐบาลห้องถิ่นและผลได้จากการบริการลดลงมากในผู้เช่า ถ้าค่าใช้จ่ายปัจจุบันถูกอุดหนุนโดยเงินกู้ ดังนั้นผู้เช่าจะพบหลักในการมีส่วนร่วมในการภาระภาษีของคนรุ่นปัจจุบันซึ่งอยู่ในรูปของการลดลงของมูลค่าทรัพย์สิน แต่ถ้าเงินลงทุนของโครงการถูกอุดหนุนโดยภาษีหรือค่าบำรุงที่เก็บผู้เช่าจะไม่มีส่วนร่วมในการเพิ่มขึ้นของมูลค่าทรัพย์สิน ซึ่งเป็นการชดเชยให้กับคนรุ่นเก่าที่ได้จ่ายภาษีไปในอดีต ในขั้นแรกการให้ความเห็นชอบภาระที่ต้องจัดสรรค่าใช้จ่ายปัจจุบันของรัฐบาลสามารถลดลงได้โดยการเปลี่ยนชั่วคราวในค่าเช่า ผลการลดลงในมูลค่าทรัพย์สินจากการใช้หนี้สินในการอุดหนุนค่าใช้จ่ายปัจจุบันของรัฐบาลสามารถลดลงได้โดยการเปลี่ยนชั่วคราวในค่าเช่าในปีนั้นเมื่อมีการเรียกเก็บภาษี ในความเป็นจริงภาษีและการตัดสินใจใช้จ่ายอาจจะเกิดขึ้นและดำเนินการระหว่างช่วงเวลาเช่าตามสัญญาเนื่องจากการปรับค่าเช่าไม่สามารถทำได้และไม่สามารถ

แทนที่ได้ ด้วยเหตุนี้อาจจะไม่ถูกต้องในแง่ความยุติธรรมระหว่างเจ้าที่คิดและผู้เช่า ถ้าไม่มีการอุดหนุนค่าใช้จ่ายปัจจุบันด้วยการถูเงินและไม่มีการอุดหนุนโดยภายนอกหรือค่าบำรุง สำหรับการถูเงินการสำหรับโครงการจะต้องใช้จ่ายให้หมดในระหว่างช่วงอายุโครงการ ในการที่ไม่มีการปรับการเก็บภาษีที่ในมูลค่าทรัพย์สินและในทางตรงข้ามจะไม่มีปัญหา ความยุติธรรมระหว่างเจ้าของที่คิดและผู้เช่าเพิ่มขึ้น ข้อจำกัดของ Daly ที่ถูกโต้แย้งคือ มีการพิจารณาเพียงพื้นที่เดียว มูลค่าทรัพย์สินในพื้นที่เดียวจะเพิ่มขึ้นถ้าการอุดหนุนค่าใช้จ่ายเงินทุนลงมาจากภาษีและการลดลงในมูลค่าทรัพย์สินถ้ามีการอุดหนุนค่าใช้จ่าย ปัจจุบันลงมาจากภาษีเงิน ถ้าทุกพื้นที่มีค่าใช้จ่ายเงินทุนลงได้รับมาจากการอุดหนุนจากภาษี หรือค่าใช้จ่ายปัจจุบัน ได้รับจากการถูเงินอาจจะเป็นเรื่องน่าใจหรือไม่ก็ได้ ดังนั้นอ่อนาง การเก็บภาษีอีก เจหมดไปและปัญหาความเสียหายในคนรุ่นเดียวกันจะเกิดขึ้น

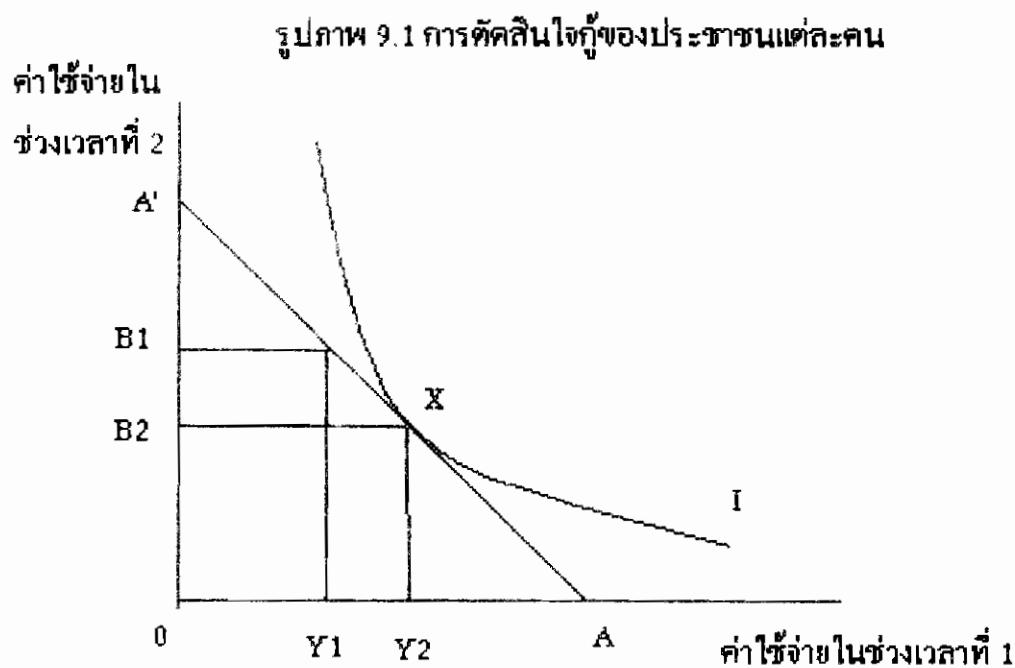
สำหรับข้อโต้แย้งของ Daly มีเหตุผลที่น่าเชื่อถือได้ ทางเลือกของรัฐบาลระหว่างภาษี หรือค่าบำรุงและหนี้สินอาจจะไม่แตกต่างกัน โดยเฉพาะในแนวความคิดที่ว่าการอุดหนุน ค่าใช้จ่ายทุนในโครงการควรใช้เงินถ้วนมากกว่าภาษีหรือค่าบำรุง โดยมีเหตุผล 2 ประการ คือในแง่เงินทุนหมุนเวียน ประชาชนที่อาศัยอยู่ดังเดิมอาจไม่มีความสุขเมื่อต้องจ่ายภาษี ในจำนวนมาก และในปีต่อมาอาจมีการขายทรัพย์สินเพื่อเสียภาษีทรัพย์สินให้น้อยลง ซึ่ง ในการเป็นจริงประชาชนอาจออกเสียงโหวตต่อต้านโครงการที่มีมูลค่าสูงที่จะต้องหาเงิน มาอุดหนุน โดยการเก็บภาษี จากผลการศึกษาของ Pogue (1970, pp.47) พบร่วมประชา ชนไม่รู้สึกแตกต่างระหว่างการใช้ภาษีหรือถูเงินมาใช้จ่ายของรัฐบาล ข้อจำกัดการถูเงิน ของรัฐบาลท้องถิ่นในสหรัฐอเมริกาในปี ก.ศ. 1958 และ 1962 เป็นผลมาจากการจำนวนค่าใช้จ่ายมากกว่าการที่เปลี่ยนไปเป็นการอุดหนุนโดยภาษี เหตุผลประการที่สอง การอุดหนุน ค่าใช้จ่ายลงทุนในโครงการด้วยภาษีจะนำไปสู่เปลี่ยนแปลงอัตราภาษีลดลงไป และ เปลี่ยนแปลงอัตราภาษีในระหว่างพื้นที่ ซึ่งผลกระทบนี้อาจเป็นสาเหตุความไม่แน่นอน และการแบ่งแยกและอาจจะนำไปสู่การค้าและการอพยพแรงงานจากพื้นที่หนึ่งไปยังอีก พื้นที่หนึ่ง ได้ขึ้นกับภาษีที่ใช้

ในทางปฏิบัติสมมุติของ Daly ไม่มีเหตุผลที่ยอมรับได้ทั้งหมด ดังนั้นความเสมอภาคระหว่างรุ่นคนในพื้นที่จะมีอยู่ถ้าค่าใช้จ่ายปัจจุบันของรัฐบาลอุดหนุนจากภาษีหรือค่าบำรุงและถ้าทุนของโครงการถูกอุดหนุนโดยเงินกู้ซึ่งถูกจ่ายหมดตามวิธีนี้ มันอาจจะถูกรวมในความต้องการไม่เพียงแต่ความเสมอภาคเท่านั้นซึ่งสักค่าใช้จ่ายส่วนเกินและระดับหนึ่งสินเพาะด้วยการจ่ายคืนหนึ่งสินจำนวนมากต่อผู้กับคนรุ่นใหม่ในอนาคต ดังนั้นคนรุ่นปัจจุบันจะยินดีที่อุดหนุนค่าใช้จ่ายปัจจุบันและค่าใช้จ่ายทุนของโครงการระยะสั้นทั้งหมดด้วยหนึ่งสินจะเพิ่มค่าใช้จ่ายจนถึงจุดที่ผลได้เพิ่มน่าวายสุดท้ายเท่ากับต้นทุนเพิ่มน่าวายสุดท้าย แม้ว่าผลได้เพิ่มน่าวายจะต่ำกว่าต้นทุนเพิ่มน่าวายสุดท้ายที่แท้จริงก็ตาม

9.2.3 การใช้เงินกู้อุดหนุนและความยุติธรรมในคนรุ่นเดียวกัน

การโட္ထော်ที่เกี่ยวกับการกู้เงินที่ใช้เป็นเสมือนแหล่งรายได้ของรัฐบาลห้องถิน ซึ่งเป็นไปได้ว่ารัฐบาลห้องถินอาจจะกู้เงินมากเกินไป ในแง่เศรษฐศาสตร์ระดับความหมายสนของภาระที่มีขึ้นกับเหตุการณ์เมื่อผลได้เพิ่มน่าวายสุดท้ายจากการกู้เงินของรัฐบาลที่ประชาชนได้รับเท่ากับต้นทุนเพิ่มน่าวายสุดท้ายที่ประชาชนได้รับ ซึ่งมีผู้โட္ထော်รัฐบาลห้องถินมีอิสระในการเลือกรัฐบาลจะกู้ขึ้นจนถึงระดับคงคล่องหรือไม่และการควบคุมจำนวนหนึ่งสินที่เกินไปอย่างไร Wagner (1970) ได้ศึกษาวิเคราะห์กรณีประชาชนแต่ละคนและรัฐบาลห้องถินแต่ละแห่ง โดยสมมุติว่าไม่มีการอพยพระหว่างสองห้องถิน ในแต่ละกรณีค่าใช้จ่ายในหนึ่งช่วงเวลาสามารถเพิ่มขึ้นโดยการกู้ขึ้น แม้ว่าการจ่ายดอกเบี้ยและเงินต้นจะลดค่าใช้จ่ายในอนาคตลงต่ำกว่าระดับเดิม รูปแบบเงินกู้จะถูกพิจารณาเริ่มแรกสำหรับค่าใช้จ่ายทุนในการบริโภคสินค้าคงทนหรือการลงทุนในสาธารณูปโภค เพราะว่าเงินกู้สามารถจ่ายคืนได้อย่างสม่ำเสมอตลอดช่วงอายุโครงการ การตัดสินใจกู้เพิ่มขึ้นจะขึ้นกับว่าค่าใช้จ่ายมากเท่าไรในแต่ละช่วงเวลา ในทางกลับกันการตัดสินใจว่าจะใช้จ่ายเท่าไหร่จะขึ้นกับว่ากู้เท่าไรในแต่ละช่วงเวลาสถานการณ์สามารถแสดงในช่วงเวลาทั้งสองได้ในรูปภาพ 9.1 (King, 1984, pp. 278) ในกรณีประชาชนแต่ละคนเส้น AA' แสดงความเป็นไปได้ที่ประชาชนแต่ละคนสามารถใช้จ่ายในช่วงเวลาทั้งสอง ณ จุด

A รายได้ทั้งหมดที่ใช้จ่ายในช่วงเวลาที่ 1 ค่าใช้จ่ายจะเท่ากับรายได้ในช่วงเวลาที่ 1 (Y_1) บวกจำนวนสูงสุดที่สามารถถือมีได้และจ่ายคืนหากรายได้ในช่วงเวลาที่ 2 (Y_2) ซึ่งเท่ากับ $Y_2/(1+i)$; คืออัตราดอกเบี้ย ดังนั้น $OA = OY_1 + OY_2/(1+i)$ และ ณ จุด A' แสดงรายได้ทั้งหมดที่จ่ายในช่วงเวลาที่ 2 ดังนั้นค่าใช้จ่ายเท่ากับรายได้ในช่วงที่ 1 และดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นจากการถือมีหักคงมีอยู่ซึ่งเท่ากับ $Y_1(1+i)$ บวกค่าวัสดุรายได้ใน

ช่วงเวลาที่ 2 (Y_2) ดังนั้น $OA' = OY_1(1+i) + OY_2$ หรืออาจจะได้ว่า $OA' = OA(1+i)$ และความลาดชันของ AA' คือ $-(1+i)$

ในการผิรัฐบาลท้องถิ่นแต่ละรัฐบาล สมมุติว่าแรกเริ่มรัฐบาลผลิตสินค้าและบริการเพียงอย่างเดียว (เงินบริจาคให้คนจน) และถูกอุดหนุนโดยภานิชนิดเดียวและการให้คนจนและภานิสำหรับประชาชนเป็นสัดส่วนกับรายได้ ในกรณี เส้น AA' ในรูปภาพ 9.1 จะแสดงผลค่าใช้จ่ายที่เป็นไปได้ของค่าแอลี่ฟูโวตเสียง ถ้าในอนาคต AA' ถูกสมมุติว่าประชาชนเหล่านั้นจะกำหนดการไม่ถือมีและรายได้ของเขานั้นในช่วงเวลาทั้งสองเท่ากับ

OY_1 และ OY_2 ตามลำดับ เขาสามารถแสดงตัวอย่าง ณ จุด A ถ้าการเก็บภาษีของรัฐบาล ในช่วงเวลาที่ 1 ไม่มีแต่ให้บริการเปล่าแก่ประชาชนเท่ากับ $Y_2/(1+i)$ ซึ่งสามารถทำได้ถ้า โดยการกู้เงินมาในอัตราดอกเบี้ยที่ i และจ่ายดอกเบี้ยคืนในช่วงเวลาที่ 2 โดยการเก็บภาษีจากรายได้ในช่วงเวลาที่ 2 และไม่มีการให้เปล่า รัฐบาลจะไม่สามารถจ่ายค่าเฉลี่ยผู้โวตเสียงมากกว่า ($OA - OY_1$) ในช่วงเวลาที่ 1 เพราะว่ามันไม่สามารถขึ้นเงินมากกว่ารายได้ที่คาดว่าจะได้รับในช่วงเวลาที่ 2 แม้ว่าเขาสามารถอุดหนี้ที่ A' ถ้ารัฐบาลเก็บภาษีรายได้ในช่วงเวลาที่ 1 ทั้งหมดและไม่มีการบริจาคในช่วงเวลานั้น แต่โดยให้ขึ้นในอัตราดอกเบี้ย i ทำให้เขาสามารถได้รับรายได้ $Y_1(1+i)$ ในช่วงเวลาที่ 2 และการไม่เก็บภาษีในช่วงเวลาที่ 1 ตามด้วยการรวมค่าใช้จ่ายที่มีอยู่ของค่าเฉลี่ยผู้โวตเสียง จากเส้น AA' ผลการให้ขึ้นและการกู้เงินของรัฐบาลกำหนดในช่วงเวลาที่ 1 จะเกิดในช่วงเวลาที่ 2 เดิมความลากของ AA' จะเป็น $-(1+i)$ สังเกตุว่าการลดหย่อนข้อสมมุติจะยุ่งยากในการวิเคราะห์ แต่ต่อมาไม่เกิดขึ้น กรณีพิเศษผลดังกล่าวไม่สำคัญถ้ารายละเอียดของบวนการถูกเพิ่มเติมทางหนึ่งเมื่อภาษีรายได้และการบริจาค มีความสมบูรณ์ ดังนั้นภาษีรัฐบาลท้องถิ่นถูกเก็บเพื่อใช้ในกิจกรรมอื่นๆ ของรัฐบาลท้องถิ่น

ทางเลือกระหว่างการจ่ายในช่วงเวลาที่ 1 และ 2 จะขึ้นกับความพึงพอใจของแต่ละบุคคล สำหรับรัฐบาลอาจจะเป็นข้อสมมุติว่าขึ้นกับความพึงพอใจผู้โวตเสียงเฉลี่ย การเปิดเผยความพอใจในรูปร่างของ Indifference map ที่อยู่ในเส้น IC ถ้าค่าใช้จ่ายในช่วงเวลา 1 (E_1) และค่าใช้จ่ายในช่วงเวลา 2 (E_2) เท่ากัน ดังนั้นบนเส้น IC จะแสดง $E_1 = E_2$ และความลากชันเท่ากับ -1 ประชาชนจะพึงพอใจระหว่างค่าใช้จ่ายในช่วงเวลาที่ 1 และค่าใช้จ่ายในช่วงเวลาที่ 2 ในกรณีต่อมา สมมุติว่าจากรูปภาพ 9.1 สมมุติว่าในช่วงเวลาที่ 1 เลือกค่าใช้จ่ายเท่ากับ OB_1 และค่าใช้จ่ายในช่วงเวลาที่ 2 คือ OB_2 ณ จุด X ความลากชันของ AA' (คือ $-(1+i)$) เท่ากับกับความลากชันของ IC (เท่ากับ $-(1+r)$) ซึ่ง r คือ อัตราส่วนความพึงพอใจในเวลา (Rate of Time Preference) ดังนั้น $IC = r$ ถ้ารายได้ในช่วงเวลาที่ 1 เท่ากับ OY_1 ดังนั้นต้องกู้เงินเท่ากับ $OB_1 - OY_1$. ในกรณีส่วนบุคคล ประชาชนแต่ละคนจะรับได้รับความยุติธรรมเพิ่มขึ้นจากการเพิ่มใช้จ่ายของคนอื่นๆ ในกรณีรัฐบาลค่าเฉลี่ยผู้โวตเสียงทำให้เกิดความยุติธรรมจากการเพิ่มขึ้นในค่าใช้จ่ายคนอื่นๆ และไม่มี

คำแนะนำสำหรับความไม่เสมอภาคระหว่างคนรุ่นเดียวกันระหว่างเขากับคนอื่นๆ ดังนั้น คุณเมื่อว่าไม่มีกรณีสำหรับการจำกัดหนี้ทั้งของบุคคลและรัฐบาล

9.2.4 การใช้เงินกู้อุดหนุนและความยุติธรรมในคนรุ่นเดียวกันกรณีมีการอพยพ

ในการกรณีมีการกู้เงินมาอุดหนุนค่าใช้จ่ายของรัฐบาล ในตอนแรกประชาชนในท้องถิ่นนั้นจะได้รับผลได้และมีภาระค่าใช้ที่รัฐบาลจ่ายไปบางส่วน ต่อมาหากประชาชนขบวนนี้ได้อพยพออกไปที่อื่นๆ ก่อนที่ภาระค่าใช้ที่รัฐบาลจ่ายไปจะถูกหักเชยหนดไปภาระที่เหลือก็จะตกกับประชาชนที่ยังคงอาศัยอยู่ ส่วนจะบุติธรรมหรือไม่ก็ขึ้นกับว่าในช่วงที่ประชาชนอาศัยอยู่ ผลได้ที่ได้รับจากการใช้จ่ายของรัฐบาลกับภาษีหรือค่าน้ำรุ่งที่รัฐบาลเก็บหากเท่ากันก็ถือได้ว่าบุติธรรม หากผลได้ที่ได้รับมากกว่าภาษีหรือค่าน้ำรุ่งที่จ่ายประชาชนที่อพยพออกไปก็ได้เปรียบและผู้อาศัยอยู่ต่อจะต้องรับภาระไปก็ถือได้ว่าไม่ยุติธรรมและถือได้ว่าประชาชนที่อพยพออกไปหลบหลีกภาระที่เกิดขึ้น ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่มีการทำให้ประชาชนโวตเสียงให้รัฐบาลใช้จ่ายเงินมากเกินความสามารถ สำหรับประชาชนที่อพยพเข้ามาใหม่ก็เช่นเดียวกัน คือ ประชาชนผู้เข้ามาใหม่จะได้รับผลได้และการต้นทุนค่าใช้จ่ายหากผลได้ที่ได้รับจากการใช้จ่ายของรัฐบาลกับภาษีหรือค่าน้ำรุ่งที่รัฐบาลเก็บเท่ากันก็ถือได้ว่าบุติธรรม หากผลได้ที่ได้รับมากกว่าภาษีหรือค่าน้ำรุ่งที่จ่ายประชาชนที่อพยพออกไปก็ได้เปรียบและผู้อาศัยอยู่ต่อจะต้องรับภาระไปก็ถือได้ว่าไม่ยุติธรรม การทำให้รัฐบาลมีค่าใช้จ่ายเพิ่มจะมีอาจจะลดลงถ้ารัฐบาลท้องถิ่นเก็บภาษีจากทรัพย์สินจากผู้โวตเสียงและอาจจะมีผลจากปัจจัยอื่น เช่น ความสะดวกสบายของการอพยพในระหว่างพื้นที่ การหาที่อยู่อาศัย เพื่อลดการอพยพรัฐบาลท้องถิ่นอาจจะใช้ภาษีและค่าน้ำรุ่งที่ได้รับอย่างเดียวสำหรับค่าใช้จ่ายและชำระหนี้สินอย่างเดียวสำหรับค่าใช้จ่ายทุน

9.3 สรุป

ในบทนี้เน้นผลกระทบที่เป็นไปได้ 3 ประการและอาจจะเพิ่มขึ้นถ้ารัฐบาลท้องถิ่นกู้ยืมเงินได้โดยไม่ถูกความคุม ประการแรกรัฐบาลอาจสามารถใช้กู้หนี้เพื่ออุดหนุนค่าใช้จ่าย และผลักภาระหนี้สินของประชาชนในปัจจุบันไปสู่ประชาชนในอนาคตเป็นกรณีเกิด

ความไม่ยุติธรรมในระหว่างคนในรุ่นปัจจุบันกับคนในรุ่นที่อยู่ในอนาคต ประการที่ 2 ความไม่ยุติธรรมภาคระหว่างคนในรุ่นเดียวกันสามารถเกิดถ้าหนึ่งสามารถใช้ผลักดันทุนของผลได้ที่ได้รับในหนึ่งปีไปปังประชาชนในหนึ่งปี ดังนั้นบางคนจะได้รับผลได้อาจจะอพยพจากพื้นที่ก่อนที่เขาจะต้องจ่ายคืนทุนทั้งหมดขณะที่ประชาชนผู้ที่อพยพเข้ามาในพื้นที่นั้นในปีนั้นอาจจะต้องจ่ายคืนทุนบางส่วนโดยที่ไม่ได้รับผลได้ทั้งหมด ประการที่ 3 ผลของการหลบหลีกการจ่ายคืนทุนบริการบางส่วนที่เขาได้รับ ประชาชนในปัจจุบันอาจจะโวตให้รัฐบาลห้องถื่นจ่ายในระดับที่มากเกิน การทำให้รัฐบาลมีค่าใช้จ่ายเพิ่มจะมีอาจจะลดลงถ้ารัฐบาลห้องถื่นเก็บภาษีจากทรัพย์สินจากผู้โวตเสียงและอาจจะมีผลจากปัจจัยอื่น เช่น ความสะดวกสบายของการอพยพในระหว่างพื้นที่ การหาที่อยู่อาศัย เพื่อลดการอพยพรัฐบาลห้องถื่นอาจจะใช้ภาษีและค่าน้ำรูงที่ได้รับอย่างเดียวสำหรับค่าใช้จ่ายและชำระหนี้สินอย่างเดียวสำหรับค่าใช้จ่ายทุน